

UIT DE PRACTYK

EEN GEWIJZIGDE SCHIJF-PREPARATIE VOOR INLAYS

Eenige jaren geleden werd mijn aandacht getrokken door de methode om caviteiten voor inlays te prepareren met de roterende schijf. Jarenlang had ik dat gedaan met fissuurboren en zooals het gewoonlijk gaat, als men zich eenmaal op een bepaalde werkwijze heeft ingesteld, wordt iets nieuws slechts schoorvoetend toegepast. Maar na een schuchter begin heeft het gebruik van de schijf niet minder dan een omwenteling in mijn methode van werken teweeg gebracht. Dit werd mede veroorzaakt door het feit, dat er zeer goed vervangmateriaal voor goud in den handel was gebracht, in den vorm van het „Bakker-metaal”.

Ook toen ik nog fissuurboren voor de caviteit-preparatie gebruikte was het mijn gewoonte om bij inlays een ruime labiale en linguale uitbreiding van de glazuurranden toe te passen, te meer omdat bij gegoten vullingen de materiaalsterkte zeer groot is en er geen enkel gevaar bestaat voor het afbreken van dun uitlopende randen. Bovendien levert de „doos”-preparatie, dus zonder voldoende uitbreiding allerlei moeilijkheden op, in de eerste plaats het gevaar voor beschadiging van het glazuur van den buurtand en verder de onmogelijkheid om de caviteit-randen te polijsten; er zijn geen steentjes dun genoeg om er bij te kunnen komen.

Bij het toepassen van de schijf-preparatie vervielen met een slag deze bezwaren, vooral toen de „Joe Dandy disc” vervangen kon worden door de diamantschijf, welke belangrijke zijdelingse druk verdraagt zonder breukgevaar. Men kent natuurlijk deze „zaagjes”, waarvan alleen de omtrek over een breedte van ± 2 mM. aan beide kanten met diamantscherfjes is bezet. De schijven hebben een diameter van ± 12 mM. voor de grootste en van ± 9 mM. voor de kleinere; de laatste voor gebruik achter in den mond. Met deze schijven, die ik door de assistente

tijdens het roteeren voortdurend laat besproeien, verkrijgt men zeer snel de gewenschte uitbreiding, vooral als men deze tijdens de rotatie ook nog in het vlak van draaiing heen en weer beweegt. Met een klein, radvormig diamantsteentje of met fissuurbooren wordt voorts op het kauwvlak in de fissuur een zwaluwstaart uitgesneden.

Het bezwaar van dezen caviteitsvorm is, naar van meerdere zijden reeds werd betoogd, het ontbreken van een cervicalen rand en als gevolg daarvan een tekort aan houvast. Om dit gebrek te ondervangen, heb ik een wijziging aangebracht, in den vorm van, wat ik zou willen noemen, een „hulpstep.” Tot dat doel wordt aan den ingang van de occlusale zwaluwstaart met een fijne boor een verticale gleuf naar den cervicalen rand getrokken tot op een mM. ervan verwijderd. Het zal ook zonder verdere verklaring duidelijk zijn, dat deze groef de inlay tegen zijdelingsche verplaatsing beschermt en de proximale retentie, die overigens zeer gering is, aanmerkelijk vergroot. De vorm en afmeting van deze step zijn uiteraard afhankelijk van de diepte der carieuze uitbreiding, welke vaak na verwijdering van het verweekte tandbeen een cervicalen wand oplevert, die reeds voldoende houvast oplevert. In dat geval kan de step naar behoefte ondiep gehouden worden of komen te vervallen.

Het voordeel van deze hulpstep is mede hierin gelegen, dat het ook mogelijk is om bij de schijf-preparatie een directen wasafdruk van de caviteit te maken.

Hierbij moet er natuurlijk zorg voor worden gedragen, dat tijdens het inbrengen van de weke inlaywas, met de vingers van de andere hand het zijdelings ontwijken wordt belet en dat vóór het afkoelen met een instrument approximaal de was goed tegen den cervicalen rand wordt aangeperst. De bijsnijding van het wasmodel in de caviteit geschiedt dan verder volgens de gewone regelen.

A. D. BOUMA, Oegstgeest